

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 12 september 2002 *

i

I mål T-89/00,

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, Nürnberg (Tyskland), företrätt av advokaterna K. Adamantopoulos, J.J. Gutiérrez Gisbert och J. Branton, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G.M. Berrisch,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuzsitz och S. Meany, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i rådets förordning (EG) nr 173/2000 av den 24 januari 2000 om avslutande av antidumpningsförfarandena beträffande import av vissa större elektrolytkondensatorer med aluminium med ursprung i Japan, Republiken Korea och Taiwan (EGT L 22, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi och A.W.H. Meij,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 7 februari 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, s. 1, nedan kallad grundförordningen), i ändrad lydelse, reglerar antidumpningsförfaranden. I enlighet med förordningens artikel 23 andra stycket påverkar grundförordningen inte de antidumpningsförfaranden som redan inletts med stöd av den förordning som var tillämplig tidigare, rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 1).

- 2 I artikel 7.1 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Provisoriska tullar kan införas om förfaranden har inletts enligt artikel 5, om ett tillkännagivande av detta har gjorts och berörda parter har givits tillräckliga möjligheter att inkomma med uppgifter och att yttra sig enligt artikel 5.10, om det preliminärt har fastställts att dumpning och därav följande skada för gemenskapsindustrin föreligger och om gemenskapens intresse kräver att det görs ett ingripande för att förhindra denna skada. De provisoriska tullarna skall införas tidigast 60 dagar och senast nio månader från den dag förfarandet inleddes.”

3 I artikel 7.7 föreskrivs följande:

”Provisoriska tullar får införas för sex månader och får förlängas med ytterligare tre månader eller införas för nio månader. De får dock endast förlängas eller införas för en period om nio månader om exportörer som svarar för en väsentlig andel av den berörda handeln begär detta eller inte anför invändningar mot kommissionens meddelande om detta.”

4 I artikel 9.4 och 9.5 i grundförordningen föreskrivs följande:

”4. Om det av de faktiska omständigheter som slutligen konstateras framgår att dumpning och därav följande skada föreligger och att gemenskapens intresse kräver ett ingripande enligt artikel 21, skall rådet med enkel majoritet införa en slutgiltig antidumpningstull på förslag av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén. Om provisoriska tullar är i kraft skall ett förslag om slutgiltiga åtgärder föreläggas rådet senast en månad innan dessa tullar upphör att gälla. Storleken på antidumpningstullen får inte överstiga den fastställda dumpningsmarginalen, men bör vara lägre än marginalen om en sådan lägre tull är tillräcklig för att undanröja den skada som vållats gemenskapsindustrin.

5. En antidumpningstull skall på ett icke-diskriminerande sätt och med ett i varje enskilt fall lämpligt belopp införas på import av en produkt, oavsett var den kommer ifrån, som konstaterats vara dumpad och vålla skada, utom på import från de leverantörer vars åtaganden enligt denna förordning har godtagits....”

5 I artikel 11.2 i grundförordningen föreskrivs följande:

”2. En slutgiltig antidumpningsåtgärd skall upphöra att gälla fem år efter det att den infördes eller fem år från den dag då den senaste översynen av såväl dumpning som skada avslutades, om det inte vid en översyn konstateras att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer. En sådan översyn vid giltighetstidens utgång skall inledas på kommissionens initiativ eller på begäran av gemenskapsproducenter eller för gemenskapsproducenters räkning och åtgärden skall fortsätta att gälla i avvaktan på resultatet av en sådan översyn.

En översyn vid giltighetstidens utgång skall inledas om begäran innehåller tillräckliga bevis för att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer....”

Bakgrund till talan

6 Sökanden, Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, är ett av Nippon Chemi-Con Inc. (nedan kallat NCC), med säte i Tokyo (Japan), helägt dotterbolag. NCC tillverkar vissa större elektrolytkondensatorer med aluminium (nedan kallade elektrolytkondensatorer). Sökanden är ensam distributör och importör av elektrolytkondensatorer tillverkade av NCC inom Europeiska gemenskapen.

7 Rådet har infört en slutgiltig antidumpningstull på import till gemenskapen av elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan genom förordning (EEG)

nr 3482/92 av den 30 november 1992, som även omfattar slutlig uppbörd av den preliminära antidumpningstullen (EGT L 353, s. 1), i ändrad lydelse. Rådet har den 13 juni 1994 även antagit förordning (EG) nr 1384/94 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av elektrolytkondensatorer med ursprung i Republiken Korea och Taiwan (EGT L 152, s. 1).

- 8 Efter offentliggörandet den 3 juni 1997 av ett tillkännagivande om att giltighetstiden snart skulle komma att löpa ut för antidumpningsåtgärderna beträffande import av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan (EGT C 168, s. 4) ingav Federation for Appropriate Remedial Anti-Dumping en begäran om översyn enligt artikel 11.2 i grundförordningen.

- 9 Kommissionen beslutade även på eget initiativ att inleda en interimsoversyn av samma antidumpningsåtgärder enligt artikel 11.3 i grundförordningen, för att hänsyn skulle kunna tas till verkan i fråga om dumpning och skada av förändrade förutsättningar till följd av införande av ny teknik för produkten och förändrade marknadsförhållanden.

- 10 Kommissionen meddelade följaktligen den 3 december 1997 (EGT C 365, s. 5) att en översyn skulle inledas av de antidumpningsåtgärder som tillämpades på import av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan. Antidumpningstullarna på importen av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan betalades medan översynen i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen pågick.

- 11 Kommissionen beslutade även att med tillämpning av artikel 11.3 i grundförordningen inleda en översyn av de antidumpningsåtgärder som tillämpades på import av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Republiken Korea och Taiwan (EGT C 107, 1998, s. 4).

- 12 Ett annat förfarande rörande vissa elektrolytkondensatorer inleddes den 27 november 1997 (EGT C 363, s. 2) med tillämpning av artikel 5 i grundförordningen, nämligen elektrolytkondensatorer med ursprung i Förenta staterna och Thailand. Kommissionen införde en preliminär antidumpningstull på importen av dessa elektrolytkondensatorer med ursprung i Förenta staterna och Thailand genom kommissionens förordning (EG) nr 1845/98 av den 27 augusti 1998 (EGT L 240, s. 4). Kommissionen föreslog därefter rådet att införa slutgiltiga antidumpningstullar på denna import. Rådet antog inte förslaget inom den tidsfrist som anges i artikel 6.9 i grundförordningen. Därav följer att inga slutgiltiga åtgärder infördes på import med ursprung i Förenta staterna och Thailand och att de provisoriska åtgärder som hade trätt i kraft den 29 augusti 1998 upphörde att gälla den 28 februari 1999. De preliminära antidumpningstullarna har följaktligen aldrig tagits ut för denna import.
- 13 Den 21 maj 1999 skickade kommissionen en handling med information i den mening som avses i artikel 20 i grundförordningen till sökanden, en handling i vilken de viktigaste omständigheterna och de överväganden som ligger till grund för kommissionens förslag att avsluta översynen av de antidumpningsåtgärder som tillämpades på vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan anges, detta som en följd av att inga slutgiltiga tullar infördes på vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Förenta staterna och Thailand.
- 14 Sökanden och kommissionen skriftväxlade mellan den 31 maj och den 2 november 1999 och en muntlig förhandling hölls den 15 juni 1999. Under hela denna period insisterade sökanden på att översynen och därmed även antidumpningsförfarandet skulle avslutas med retroaktiv verkan från den 4 december 1997, vilket är datumet då antidumpningstullarna som infördes år 1992 på importen av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan upphörde att gälla.
- 15 I förordning (EG) nr 173/2000 av den 24 januari 2000 om avslutande av antidumpningsförfarandena beträffande import av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan, Republiken Korea och Taiwan (EGT L 22, s. 1, nedan

kallad den ifrågasatta förordningen) beslutade rådet att det skulle vara diskriminerande att vidta någon form av antidumpningsåtgärder beträffande import av vissa elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan, Republiken Korea och Taiwan, eftersom Amerikas förenta stater och Konungariket Thailand inte omfattades av några åtgärder. I den ifrågasatta förordningen föreskrivs särskilt följande:

”Artikel 1

Antidumpningsförfarandet avseende import av vissa [elektrolytkondensatorer] med ursprung i Japan avslutas härmed.

Artikel 2

Antidumpningsförfarandet avseende import av vissa [elektrolytkondensatorer] med ursprung i Republiken Korea och Taiwan avslutas härmed.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 28 februari 1999.”

- 16 Rådet har rättfärdigat antidumpningsförfarandenas avslutande i den ifrågasatta förordningen, särskilt i följande skäl:

”132. Såsom nämns i skäl 6 inleddes i november 1997 i enlighet med artikel 5 i grundförordningen ett nytt förfarande rörande elektrolytkondensatorer, nämligen elektrolytkondensatorer med ursprung i Förenta staterna och Thailand. Vid kommissionens undersökning fastställdes slutgiltigt att det förekom betydande dumpning och att gemenskapsindustrin till följd därav vållades väsentlig skada. Det konstaterades att det inte fanns några tvingande skäl som tydde på att nya slutgiltiga åtgärder skulle strida mot gemenskapens intresse. Kommissionen föreslog följaktligen rådet att införa slutgiltiga antidumpningstullar på import av elektrolytkondensatorer med ursprung i Förenta staterna och Thailand. Rådet antog emellertid inte förslaget inom den tid som anges i grundförordningen. Därför infördes inga slutgiltiga åtgärder på import från Förenta staterna och Thailand, och de provisoriska åtgärder som trätt i kraft i augusti 1998 upphörde att gälla den 28 februari 1999.

133. Den nya undersökningen beträffande Förenta staterna och Thailand och de två aktuella översynerna genomfördes till stor del samtidigt. Såsom anges ovan träffades i samband med de aktuella översynerna i stort sett samma avgöranden som i det nya förfarandet rörande Förenta staterna och Thailand, avseende samma produkt. Dessa avgöranden påkallar i princip en ändring av de slutgiltiga åtgärderna beträffande import från Japan, Republiken Korea och Taiwan. I artikel 9.5 i grundförordningen föreskrivs dock att antidumpningstullar på ett icke-diskriminerande sätt skall införas på import av en produkt, oavsett var den kommer ifrån, som konstaterats vara dumpad och vålla skada.

134. Därför dras slutsatsen att det vore diskriminerande gentemot Japan, Republiken Korea och Taiwan att till följd av den aktuella översynen införa

åtgärder beträffande import från dessa länder, eftersom Förenta staterna och Thailand inte omfattas av några åtgärder.

135. För att säkra ett konsekvent tillvägagångssätt och respekt för principen om icke-diskriminering enligt artikel 9.5 i grundförordningen är det med hänsyn till det ovanstående nödvändigt att avsluta förfarandena rörande import av elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan, Republiken Korea och Taiwan utan att införa antidumpningsåtgärder.

136. En japansk tillverkare/exportör hävdade att förfarandet avseende Japan borde avslutas retroaktivt från och med den dag då den aktuella översynen inleddes, dvs. den 3 december 1997, med motiveringen att import med ursprung i Japan fortfarande omfattades av åtgärder medan översynen pågick och att denna import därför diskriminerades i förhållande till importen från Förenta staterna och Thailand, för vilken inga tullar togs ut.

137. Såsom anges i skäl 132 var dock importen med ursprung i Förenta staterna och Thailand, liksom importen med ursprung i Japan, föremål för undersökning mellan december 1997 och den 28 februari 1999. Det faktum att åtgärder var i kraft mot Japan men inte mot Förenta staterna och Thailand under den perioden återspeglar endast det faktum att förfarandet avseende Förenta staterna och Thailand befann sig i ett annat skede; den undersökningen var den inledande undersökningen, medan de åtgärder som var i kraft för Japans vidkommande var de som införts genom förordning (EEG) nr 3482/92. Under dessa omständigheter förekom ingen diskriminering eftersom situationen för de två förfarandena skiljde sig åt.

138. Med hänsyn till vad som sägs i skälen 132—135 godtar kommissionen ändå att importen från Japan från och med den 28 februari 1999 och framåt bör behandlas på samma sätt som importen från Förenta staterna och Thailand.

Detsamma gäller Republiken Korea och Taiwan. Det var nödvändigt att avsluta undersökningen beträffande Förenta staterna och Thailand senast den 28 februari 1999, antingen genom att införa åtgärder eller genom att avsluta förfarandet. Den nu aktuella undersökningen har lett fram till samma slutsatser som undersökningen beträffande Förenta staterna och Thailand, och därmed måste det aktuella förfarandet behandlas på samma sätt.”

Förfarande och parternas yrkanden

- 17 Sökanden har väckt talan genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 april 2000.

- 18 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 september 2000 har kommissionen ansökt om att få intervensera i tvisten till stöd för rådets yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning har tillåtit interventionen genom beslut av den 17 november 2000.

- 19 Då intervenienten avstod från att inkomma med en interventionsinlaga beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) på grundval av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet.

- 20 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 7 februari 2002.

- 21 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen i den mån den inte föreskriver att förordningen skall tillämpas med retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997,
 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 22 Sökanden har i sin replik yrkat att förstainstansrätten skall
- fastställa att talan kan upptas till sakprövning,
 - ogiltigförklara artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen.
- 23 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att förstainstansrätten skall
- i första hand avvisa talan,
 - i andra hand ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 24 Rådet har gjort gällande att sökandens egentliga syfte är att tvinga rådet att faktiskt vidta en åtgärd, det vill säga att införa retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997. Gemenskapsdomstolarna kan inte rikta ålägganden till gemenskapens institutioner. Om sökandens första yrkande avvisas medför detta automatiskt att talan skall avvisas i sin helhet eftersom sökanden endast ifrågasätter datumet från vilket förordningen skall börja verka retroaktivt.
- 25 Rådet har anfört att sökanden har ändrat sina yrkanden genom att i sin replik utelämna "... i den mån den inte föreskriver att förordningen skall tillämpas med retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997". Rådet anser att denna ändring av yrkandena inte skall tillåtas och att förstainstansrätten följaktligen endast skall ta hänsyn till yrkandet såsom det formulerats i ansökan.
- 26 Rådet har betonat att talan inte kan prövas i sak ens om förstainstansrätten skulle ange att ändringen av yrkandena var tillåten. Vid en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket skulle den ifrågasatta förordningen vara tillämplig från dagen efter dess offentliggörande i Officiella tidningen. Ett sådant beslut skulle emellertid inte vara till gagn för sökanden.

- 27 I andra hand anser rådet att talan skall avvisas i den del det yrkas en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen i den utsträckning som bestämmelsen omfattar import från Sydkorea och Taiwan. Eftersom sökanden betalat antidumpningstullar endast på import av elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan berörs den inte personligen av importen från Sydkorea och Taiwan.
- 28 Sökanden har betonat att dess enda syfte är att erhålla en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen. Sökanden har tillagt att ordalydelsen av dennes ansökan och yrkanden är tydlig. Om förstainstansrätten ogiltigförklarar stycket måste rådet ta konsekvenserna av ogiltigförklaringen genom att vidta lämpliga åtgärder. I talan har inte yrkats att förstainstansrätten skall ålägga rådet en förpliktelse att handla på ett visst sätt.
- 29 Sökanden har gjort gällande att det saknar betydelse huruvida den retroaktiva verkan skall gälla import av elektrolytkondensatorer från Sydkorea, Taiwan eller elektrolytkondensatorer som framställts av andra japanska tillverkare på samma sätt som sökanden begärt att den skall tillämpas på denne, eftersom detta inte inverkar på dess direkta och personliga intresse av att erhålla en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 30 Det framgår tydligt såväl av ansökans lydelse som av sökandens yrkanden att denne begär en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen i den utsträckning som sökanden berörs av bestämmelsen, det vill säga i den utsträckning som den omfattar import av elektrolytkondensatorer med ursprung i Japan.

- 31 Det saknas följaktligen anledning att pröva rådets argument att sökanden inte berörs personligen av importen från Sydkorea och Taiwan. Det finns inte heller anledning att pröva argumentet att sökanden har ändrat sina yrkanden i repliken.
- 32 När förstainstansrätten ogiltigförklarar en institutions rättsakt, skall institutionen enligt artikel 233 EG vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. För att rätta sig efter domen och följa den fullt ut, skall institutionen respektera såväl domslutet i domen som de domskäl som föranlett domslutet och som utgör det nödvändiga stödet för detta i den meningen att domskälen är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet. Det är nämligen i domskälen som den bestämmelse anges som anses vara rättsstridig, och som de exakta skälen redovisas för den rättsstridighet som fastslås i domslutet. Den berörda institutionen skall beakta dessa domskäl när den ogiltigförklarade rättsakten ersätts (förstainstansrättens dom av den 21 mars 2001 i mål T-206/99, Métropole télévision mot kommissionen, REG 2001, s. II-1057, punkt 35 och där nämnd rättspraxis).
- 33 Mot bakgrund av denna rättspraxis kan inte rådets argument att ansökans syfte är att förstainstansrätten skall utfärda ett föreläggande godtas. Det framgår nämligen tydligt såväl av ansökans lydelse som av sökandens yrkanden att denne begär en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen.
- 34 I övrigt, beträffande argumentet att sökanden inte har intresse av en ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i den ifrågasatta förordningen, skall det noteras att den ifrågasatta förordningen visserligen tillämpas retroaktivt från och med den 28 februari 1999, men att en retroaktiv verkan från ett tidigare datum är av intresse för sökanden. Det har nämligen inte bestridits att den ifrågasatta förordningen innehåller ett tyst avslag på sökandens begäran att den skall vara tillämplig från ett tidigare datum.

- 35 Vid sådant förhållande har sökandebolaget intresse av att den ifrågasatta förordningen ogiltigförklaras i den mån rådet inte har bifallit dess ansökan om retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997. Det förhållandet att förordningen är till sökandebolagets fördel minskar på intet sätt dess intresse av att den del av nämnda förordning som är till dess nackdel, nämligen bestämmelsen om ikraftträdande av de ändrade tullsatserna för sökandens vidkommande, skall ogiltigförklaras (förstainstansrättens dom av den 29 juni 2000 i mål T-7/99, Medici Grimm mot rådet, REG 2000, s. II-2671, punkt 55 och där nämnd rättspraxis).
- 36 Talan kan således tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

- 37 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat två grunder för ogiltigförklaring. Enligt den första grunden har det skett en uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av datumet från vilket avslutandet av förfarandet skall ha retroaktiv verkan. Den andra grunden avser otillräcklig motivering.

Den första grunden: Uppenbart oriktig bedömning

Parternas argument

- 38 Sökanden anser att det i den omtvistade förordningen inte tas hänsyn till alla verkningarna av diskrimineringen som denne har utsatts för. Sökanden har

noterat att valet av den 28 februari 1999, datumet då de provisoriska åtgärderna mot Amerikas förenta stater och Konungariket Thailand upphörde att gälla, som utgångspunkt för en retroaktiv verkan, inte har undanröjt de diskriminerande verkningarna. Sökanden har gjort gällande att diskrimineringen har varat från den 4 december 1997 till den 28 februari 1999. Under denna period var importen av elektrolytkondensatorer från Japan belagda med antidumpningstullar medan importen från Förenta staterna och Thailand inte var belagd med sådana tullar. Sökanden har betonat att diskrimineringen började då de slutgiltiga tullar som ålagts Japan normalt skulle ha upphört, det vill säga den 4 december 1997. Situationen är diskriminerande eftersom lika situationer behandlas olika.

- 39 Sökanden har i detta hänseende erinrat om att undersökningarna, som omfattade samma period, har genomförts samtidigt rörande elektrolytkondensatorer med ursprung i olika länder och att liknande slutsatser har dragits rörande dumpning, skada och gemenskapsintresset. Valet av den 28 februari 1999 som datum från vilket den ifrågasatta förordningen angående import från Japan, Sydkorea och Taiwan skall ha retroaktiv verkan är emellertid diskriminerande. Sökanden har gjort gällande att importen från dessa länder har varit belagd med antidumpningstullar mellan den 4 december 1997 och den 28 februari 1999, medan inga åtgärder vidtagits beträffande importen från Förenta staterna och Thailand.
- 40 Sökanden har betonat att kommissionen till den 23 december 1998 har behandlat importen till gemenskapen av elektrolytkondensatorer med ursprung i alla de berörda länderna i en enda analys för att bedöma skadan och gemenskapsintresset. Kommissionen beslutade först den 23 december 1998 att pröva dem separat, över ett år efter inledandet av de båda förfarandena. Även efter uppdelningen har den "översedda" analysen av skadan och gemenskapsintresset förblivit identisk. Sökanden har erinrat om att enda orsaken till att förfarandet beträffande importen från Japan, Sydkorea och Taiwan avslutades var att förfarandet beträffande Amerikas förenta stater och Konungariket Thailand

avslutades. Enligt sökanden har kommissionen avslutat förfarandet beträffande Japan, Republiken Korea och Taiwan för att inte diskriminera länderna, detta trots att den fastlagt såväl dumpning som skada beträffande importen från dessa länder.

- 41 Enligt sökanden är den enda skillnaden mellan förfarandena den bestämmelse i grundförordningen som utgör rättslig grund för att inleda förfarandena. Dessutom framgår det tydligt av skäl 134 i den ifrågasatta förordningen att den enda anledningen, som åberopats av rådet, till att förordningen gavs en retroaktiv verkan var att man ville undvika en diskriminering av Japan, Republiken Korea och Taiwan.
- 42 Sökanden har inte ifrågasatt att antidumpningstullar skall betalas medan en översyn pågår. Sökanden har emellertid betonat att skyldigheten att undanröja diskriminerande verkningar är en överordnad rättsprincip som har företräde framför återkravet av sådana tullar. Sökanden har tillagt att det, vid de särskilda omständigheter som föreligger i förevarande mål, följer av den överordnade principen om likabehandling att förordningen skall ges retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997.
- 43 Sökanden har gjort gällande att rådets resonemang är inkonsekvent. Enligt skäl 132 i den ifrågasatta förordningen är avslutandet av förfarandet mot Japan, Republiken Korea och Taiwan en direkt följd av att förfarandet mot Amerikas förenta stater och Konungariket Thailand har avslutats. Rådet har emellertid i skäl 137 angett att de situationer som avses i de två förfarandena skilde sig åt. Sökanden har bestridit att införandet av en tull som beslutades år 1992 blev diskriminerande, efter att ha varit icke-diskriminerande, vid en viss tidpunkt under översynen (exempelvis den 28 februari 1999, enligt rådet). Sökanden anser att det antingen förekommer diskriminering hela tiden då översynen pågår eller att det inte förekommer någon diskriminering alls.

- 44 Sökanden har slutligen hänvisat till rådets förordning (EEG) nr 2553/93 av den 13 september 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 2089/84 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager med ursprung i Japan och Singapore (EGT L 235, s. 3), vilken getts retroaktiv verkan från och med inledandet av översynsförfarandet för att undvika all diskriminering av exportörerna från de berörda länderna.
- 45 Rådet har först gjort gällande att gemenskapslagstiftaren förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i frågor som rör den gemensamma handelspolitiken.
- 46 Rådet har även gjort gällande att sökanden inte diskrimineras genom den ifrågasatta förordningen. Rådet har förklarat att det har förekommit tre typer av förfaranden i förevarande mål.
- 47 Beträffande kullagerärendet har rådet bekräftat sin inställning och gjort gällande att ärendet inte kan jämföras med förevarande mål. I kullagerärendet har retroaktiv verkan getts av helt andra skäl än de som har angetts i förevarande mål.

Förstainstansrättens bedömning

- 48 Sökanden har i huvudsak påtalat att principen om likabehandling tillämpats felaktigt i den ifrågasatta förordningen och inte att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna när det, enligt sökanden, felaktigt ansåg att diskrimineringen endast förekommit från och med den 28 februari 1999 och inte från och med den 4 december 1997. Sökanden anser

nämligen att rådet skulle ha gett principen om likabehandling, en av de grundläggande principerna inom gemenskapsrätten och som föreskrivs i artikel 9.5 i grundförordningen, företräde framför tillämpningen av artikel 11.2 i grundförordningen, vilken skapar en diskriminerande situation.

- 49 I förevarande mål är endast perioden från den 4 december 1997 till den 28 februari 1999 ifrågasatt.
- 50 Det skall följaktligen prövas om principen om likabehandling åsidosätts i den ifrågasatta förordningen vad gäller perioden från den 4 december 1997 till den 28 februari 1999.
- 51 Principen om likabehandling nämns uttryckligen i grundförordningen. I artikel 9.5 första meningen föreskrivs att "[e]n antidumpningstull skall på ett icke-diskriminerande sätt och med ett i varje enskilt fall lämpligt belopp införas på import av en produkt, oavsett var den kommer ifrån, som konstaterats vara dumpad och vålla skada, utom på import från de leverantörer vars åtaganden enligt denna förordning har godtagits."
- 52 För att en institution skall anses ha gjort sig skyldig till diskriminering krävs att institutionen har behandlat lika situationer olika och att detta har medfört en nackdel för vissa företag jämfört med andra, utan att en sådan särbehandling var motiverad med hänsyn till att det förelåg icke obetydliga objektiva skillnader (se särskilt domstolens dom av den 20 september 2001 i mål C-390/98, Banks, REG 2001, s. I-6117, punkt 35).

- 53 Det är ostridigt mellan parterna att översynen av importen från Japan och den inledande undersökningen av importen från Förenta staterna och Thailand regleras i olika bestämmelser i grundförordningen, vilket har lett till olika resultat beträffande betalning av antidumpningstullarna.
- 54 Antidumpningsförfarandet avseende import från Förenta staterna och Thailand var nämligen i ett inledande stadium av undersökningen och reglerades därför av artikel 5 i grundförordningen. När ett sådant förfarande har avslutats på detta stadium utan att antidumpningsåtgärder har införts, har ingen slutgiltig tull tagits ut och de provisoriska tullarna har inte tagits ut slutgiltigt.
- 55 Det skall i detta hänseende erinras om att det inte finns någon bestämmelse i EG-fördraget som ålägger rådet att på förslag av kommissionen anta en förordning om införande av slutgiltiga antidumpningstullar. Med hänsyn till att det i artikel 9.4 i grundförordningen föreskrivs att en slutgiltig antidumpningstull skall införas av rådet "med enkel majoritet... på förslag av kommissionen", följer det implicit, men med nödvändighet, av hänvisningen till detta omröstningsförfarande att rådet inte antar kommissionens förslag, om endast en minoritet av medlemsstaterna anser att förutsättningarna för tillämpning av slutgiltiga antidumpningstullar är uppfyllda. Det finns för övrigt anledning att erinra om att enligt artikel 1 i grundförordningen "får" en antidumpningstull tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.
- 56 Antidumpningsförfarandet avseende import från Japan reglerades i artikel 11.2 i grundförordningen. I denna bestämmelse föreskrivs att en antidumpningsåtgärd skall upphöra att gälla fem år efter det att den infördes och att åtgärden skall fortsätta att gälla i avvaktan på resultatet av en översyn om en sådan inleds vid giltighetstidens utgång.

- 57 Även om undersökningarna har gjorts samtidigt beträffande liknande produkter med ursprung i olika länder under samma undersökningsperiod och de leder till samma slutsatser avseende dumpning, skada och gemenskapsintresse, har särbehandlingen av importen från Japan jämfört med importen från Förenta staterna och Thailand avseende uttag av antidumpningstullar en normativ grund i grundförordningen och kan följaktligen inte anses utgöra ett åsidosättande av principen om likabehandling (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 11 juli 1990 i mål C-323/88, Sermes, REG 1990, s. I-3027, punkterna 45—48).
- 58 Rådet har inte heller någon skyldighet enligt artikel 9.5 i grundförordningen att underlåta i stället för artikel 11.2 i samma förordning. Artikel 9.5 rör endast införandet av att tillämpa antidumpningstullar. I förevarande fall har antidumpningstullarna som sökanden hade att betala från och med den 4 december 1997 till och med den 28 februari 1999 införts genom förordning nr 3482/92 och fortsatt att tas ut med stöd av artikel 11.2 i grundförordningen, vilken är en särskild bestämmelse. Sökanden var följaktligen skyldig att fortsätta att betala antidumpningstullar med stöd av artikel 11.2 i grundförordningen, oberoende av inledandet av den inledande undersökningen av importen från Förenta staterna och Thailand.
- 59 Påståendet att situationen i förevarande mål är likadan som den som gett upphov till förordning nr 2553/93, som sökanden hänvisat till (se ovan punkt 44) föranleder inte någon annan slutsats. Omständigheterna som gett upphov till förordningen skiljer sig från de omständigheter som föreligger i förevarande mål. Datumet från vilket nämnda förordning getts retroaktiv verkan sammanfaller nämligen med ikraftträdandet av rådets förordning (EEG) nr 2685/90 av den 17 september 1990 om ändring av förordning (EEG) nr 2089/84 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager med ursprung i Japan och Singapore (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 16, s. 74). Förordning nr 2685/90 ändrade, efter en översyn, den slutgiltiga

antidumpningstull som hade införts genom förordning (EEG) nr 2089/84 (EGT L 193, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 11, s. 146). Importen av kullager med ursprung i Japan och Singapore var inledningsvis belagda med slutgiltiga antidumpningstullar i enlighet med denna förordning och blev föremål för en översyn i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen. Förfarandena med avseende på denna import reglerades följaktligen av samma bestämmelser i grundförordningen. Inga slutgiltiga slutsatser har heller dragits, vilket kommissionen påpekar med stöd av skäl 29 i förordning nr 2553/93, angående den dumpning och skada som gemenskapsindustrin skulle ha vållats. Likaså var det huvudsakliga skälet till att låta antidumpningstullen upphöra att gälla med retroaktiv verkan att de berörda tillverkarna hade drabbats av att översynen hade pågått ovanligt länge, vilket bekräftas i skälen 30 och 31 i samma förordning. Slutligen gavs beslutet att avsluta antidumpningsförfarandet inte retroaktiv verkan från och med datumet för inledandet av översynen av de åtgärder som upphörde att gälla utan endast från och med ikraftträdandet av en förordning om ändring av antidumpningstullar i ett parallellt ärende angående import av kullager med ursprung i Japan.

60 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Bristande motivering

Parternas argument

61 Sökanden har gjort gällande att rådet inte har framfört tillräckliga argument för att förklara varför det anser att diskrimineringen började den 28 februari 1999.

- 62 Sökanden har gjort gällande att det formella argumentet att det inte förekommit någon diskriminering eftersom förfarandena avsåg olika situationer, är otillräckligt. Rådet har inte framfört något argument som förklarar varför förfarandena upphörde att vara olika efter den 28 februari 1999. I skäl 134 i den ifrågasatta förordningen har rådet avvisat alla påstådda skillnader mellan de båda förfarandena genom att förena dem och besluta om retroaktiv verkan för att undanröja all diskriminering. Förordningens motiveringar är därför motsägelsefulla, obegripliga och otillräckliga.
- 63 Slutligen anser sökanden att rådet fullständigt har underlåtit att möta påståendet att förordningen skall ges retroaktiv verkan från och med den 4 december 1997.
- 64 Rådet har noterat att det har förklarat valet av det datum från vilket den ifrågasatta förordningen har retroaktiv verkan i skäl 136 och 137 i denna förordning.

Förstainstansrättens bedömning

- 65 Enligt fast rättspraxis skall den motivering som krävs enligt artikel 253 EG, som utgör en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 230 EG, vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen till den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även

utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (se särskilt förstainstansrättens dom av den 5 april 2001 i mål T-82/00, BIC m.fl. mot rådet, REG 2001, s. II-1241, punkt 24 och där nämnd rättspraxis).

- 66 Det kan i synnerhet inte krävas att motiveringen av förordningar, vilka är rättsakter med allmän giltighet, närmare skall ange de ibland mycket talrika och komplicerade faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för förordningarna. Om det syfte som institutionen eftersträvar väsentligen framgår av den omtvistade rättsakten, är det onödigt att kräva en särskild motivering för varje teknisk lösning som valts (förstainstansrättens dom av den 20 oktober 1999 i mål T-171/97, Swedish Match Philippines mot rådet, REG 1999, s. II-3241, punkt 82 och där nämnd rättspraxis).
- 67 I skälen 132—135 i den nämnda förordningen har rådet förklarat sitt val av den 28 februari 1999 som datum för diskrimineringens början och i skälen 136—138 har det bemött sökandens argument som beskrivits ovan i punkt 38. De krav på motivering som har uppställts i ovannämnda rättspraxis är följaktligen uppfyllda i förevarande fall.
- 68 Av ovanstående följer att den ifrågasatta förordningens motivering, med hänsyn till förordningens innehåll och till det sammanhang vari den antogs, var tillräcklig.
- 69 Av ovanstående följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden och den skall därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 70 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.
- 71 Kommissionen, som är intervenient i målet, skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta svarandens rättegångskostnad.

3) Intervenienten skall bära sin rättegångskostnad.

Vilaras

Tiili

Pirrung

Mengozi

Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 september 2002.

H. Jung

M. Vilaras

Justitiesekreterare

Ordförande